Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 15 lipca 2015 r.*

Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Artykuł 139 lit. a) regulaminu postępowania przed Sądem

W sprawie T-406/10

Emesa-Trefilería SA, z siedzibą w Arteixo (Hiszpania),

Industrias Galycas SA, z siedzibą w Vitoria (Hiszpania),

reprezentowane przez adwokatów A. Creusa Carrerasa i A. Valientego Martina,

skarżące,

przeciwko

Komisji Europejskiej, początkowo reprezentowanej przez V. Bottkę i F. Castillę Contreras, następnie przez V. Bottkę i A. Biolana, działających w charakterze pełnomocników wspieranych przez M. Gray, barrister,

strona pozwana,

wspieranej przez

Radę Unii Europejskiej, reprezentowaną przez F. Florinda Gijóna i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r., dotyczącej postępowania na mocy art. 101 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C(2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.,

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen (sprawozdawca), prezes, F. Dehousse i A.M. Collins, sędziowie,

sekretarz: S. Spyropoulos, administrator,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 czerwca 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok[1] […]

Ocena Sądu

113 W zarzucie pierwszym podniesiono zasadniczo, że postępowanie dotyczące naruszeń prawa w dziedzinie konkurencji jest bezprawne w świetle art. 6 EKPC i art. 47 karty praw podstawowych, ponieważ w ramach postępowania o charakterze karnym Komisji nie mogą przysługiwać jednocześnie funkcje w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego, oskarżenia i decyzji, na mocy której nakłada ona sankcje bez wykonywania przez Sąd nieograniczonego prawa orzekania w odniesieniu do owych decyzji, co zdaniem skarżących nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Przypomnienie obowiązujących zasad

114 Należy przypomnieć, że w ww. w pkt 69 wyroku w sprawie Schindler Holding i in./Komisja (EU:C:2013:522) Trybunał orzekł, co następuje:

„33. […] W każdym razie, wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, okoliczność, że decyzje nakładające grzywny w dziedzinie konkurencji są wydawane przez Komisję nie jest sama w sobie sprzeczna z art. 6 EKPC w świetle wykładni tego postanowienia dokonanej przez Europejski Trybunał Praw Człowieka. Należy w tym względzie zaznaczyć, że w ww. wyroku w sprawie A. Menarini Diagnostics przeciwko Włochom, dotyczącym sankcji nałożonych przez włoski urząd ochrony konkurencji za stosowanie praktyk antykonkurencyjnych analogicznych do tych, które są zarzucane wnoszącym odwołanie, Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał, że z uwagi na znaczną wysokość nałożonej grzywny sankcję tę należy zaliczyć, ze względu na jej surowość, do dziedziny prawnokarnej.

34. W pkt 58 tego wyroku Europejski Trybunał Praw Człowieka przypomniał jednak, że powierzenie organom administracyjnym ścigania i zwalczania naruszeń reguł konkurencji nie jest niezgodne z EKPC, o ile zainteresowany ma możliwość zaskarżenia wszelkich wydanych przeciwko niemu przez taki organ decyzji przed sądem oferującym gwarancje przewidziane w art. 6 EKPC.

35. W pkt 59 ww. wyroku w sprawie A. Menarini Diagnostics przeciwko Włochom Europejski Trybunał Praw Człowieka wyjaśnił, że przestrzeganie art. 6 EKPC nie wyklucza tego, aby w postępowaniu o charakterze administracyjnym »kara« była nakładana w pierwszym rzędzie przez organ administracyjny. Niezbędne jest jednak, aby decyzja organu administracyjnego, która sama nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 6 ust. 1 EKPC, podlegała następnie kontroli przeprowadzanej przez organ sądowy dysponujący nieograniczonym prawem orzekania. Jedną z cech takiego organu jest posiadanie uprawnienia do zmiany decyzji wydanej przez organ niższego szczebla w odniesieniu do wszystkich aspektów, zarówno faktycznych, jak i prawnych. Organ sądowy powinien w szczególności posiadać kompetencje do zbadania wszystkich zagadnień faktycznych i prawnych, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia zawisłego przed nim sporu.

36. Tymczasem, orzekając w przedmiocie zasady skutecznej ochrony prawnej, ogólnej zasady prawa Unii, która jest wyrażona obecnie w art. 47 karty praw podstawowych i która w prawie Unii odpowiada art. 6 ust. 1 EKPC, Trybunał uznał, że poza kontrolą legalności przewidzianą

1 — Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

w traktacie TFUE, sąd Unii posiada nieograniczone prawo orzekania, które zostało uznane w art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, zgodnie z art. 261 TFUE, i które upoważnia go do zastąpienia oceny Komisji własną oceną i w konsekwencji uchylenia, zmniejszenia lub podwyższenia nałożonej grzywny lub okresowej kary pieniężnej (wyrok z dnia 8 grudnia 2011 r., Chalkor/Komisja, C-386/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:815, pkt 63).

37. Co się tyczy kontroli legalności, Trybunał przypomniał, że sąd Unii powinien dokonywać jej na podstawie dowodów przedstawionych przez stronę skarżącą na poparcie podniesionych zarzutów i że nie może polegać na zakresie uznania, którym dysponuje Komisja, ani w odniesieniu do wyboru aspektów podlegających ocenie w procesie stosowania kryteriów wymienionych w wytycznych z 1998 r., ani w odniesieniu do oceny tych aspektów, by zrezygnować z dokładnej oceny faktycznej i prawnej (wyrok Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 62).

38. Ponieważ kontrola przewidziana traktatami oznacza, że sąd Unii sprawuje kontrolę zarówno pod względem prawnym, jak i faktycznym, oraz że ma prawo do oceny dowodów, stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji i do zmiany kwoty grzywien, Trybunał uznał, iż nie wydaje się, aby kontrola legalności przewidziana w art. 263 TFUE, dopełniona nieograniczonym prawem orzekania o wysokości grzywny przewidzianym w art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, była sprzeczna z wymogami zasady skutecznej ochrony sądowej przewidzianej obecnie w art. 47 karty praw podstawowych (wyrok Chalkor/Komisja, EU:C:2011:815, pkt 67)".

115 Ponadto brak przeprowadzania z urzędu kontroli całości spornej decyzji nie narusza zasady skutecznej ochrony sądowej. Nie jest niezbędne dla przestrzegania tej zasady, by Sąd – z pewnością zobowiązany do ustosunkowania się do podniesionych zarzutów oraz przeprowadzenia kontroli, tak pod względem prawnym, jak i faktycznym – miał obowiązek dokonać z urzędu kompletnego badania akt sprawy (wyroki: z dnia 8 grudnia 2011 r., Chalkor/Komisja, C-386/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:815, pkt 66; z dnia 26 października 2013 r., Kone i in./Komisja, C-510/11 P, EU:C:2013:696, pkt 32).

116 Co się tyczy zakresu wyroków stwierdzających nieważność Trybunał orzekł wielokrotnie, że decyzja przyjęta w dziedzinie konkurencji względem wielu przedsiębiorstw, chociaż została sporządzona w formie pojedynczej decyzji, powinna być badana jako pakiet indywidualnych decyzji stwierdzających w odniesieniu do każdego z przedsiębiorstw będących adresatami tej decyzji, jakie naruszenie lub naruszenia popełniło, i nakładających grzywnę (wyroki: z dnia 14 września 1999 r., Komisja/AssiDomän Kraft Products i in., C-310/97 P, Rec, EU:C:1999:407, pkt 49 i nast.; z dnia 15 października 2002 r., Limburgse Vinyl Maatschappij i in./Komisja, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P, EU:C:2002:582, pkt 100).

117 W wyroku z dnia 11 lipca 2013 r., Team Relocations i in./Komisja (C-444/11 P, EU:C:2013:464) Trybunał orzekł, że wówczas, gdy adresat decyzji postanowi wnieść skargę o stwierdzenie nieważności, sąd Unii powinien rozpatrzyć jedynie fragmenty decyzji dotyczące tego adresata, a fragmenty dotyczące innych adresatów nie wchodzą w zakres przedmiotu sporu, który podlega rozstrzygnięciu przez ów sąd z zastrzeżeniem szczególnych okoliczności, i odesłał w tym względzie do wyroku z dnia 22 stycznia 2013 r., Komisja/Tomkins, C-286/11 P, Zb.Orz., EU:C:2013:29, pkt 43, 49.

118 W pozostałym zakresie decyzja pozostaje w konsekwencji wiążąca względem adresatów, którzy nie wnieśli skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie wyrok Limburgse Vinyl Maatschappij i in./Komisja, pkt 116 powyżej, EU:C:2002:582, pkt 100).

119 Z orzecznictwa wynika ponadto, że gwarancje proceduralne, które powinny być związane z prowadzonym postępowaniem w sprawie naruszenia zasad konkurencji, nie nakładają na Komisję obowiązku ukształtowania swej organizacji wewnętrznej w ten sposób, by zapobiec, aby ten sam funkcjonariusz mógł działać w tej samej sprawie w charakterze prowadzącego dochodzenie i sprawozdawcy (zob. wyrok z dnia 11 marca 1999 r., Aristrain/Komisja, T-156/94, Rec, EU:T:1999:53, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

120 Trybunał orzekł ponadto, że nic nie stoi na przeszkodzie, aby funkcjonariusze Komisji, do których należy podjęcie decyzji nakładającej grzywny, byli informowani o wynikach przesłuchania przez osoby, które Komisja upoważniła do jego przeprowadzenia (wyrok z dnia 15 lipca 1970 r., Buchler/Komisja, 44/69, Rec, EU:C:1970:72, pkt 19–23).

W przedmiocie zasadności zarzutu pierwszego

121 W dniu 18 grudnia 2013 r., w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., Sąd postanowił zadać skarżącym pytanie na piśmie dotyczące ewentualnych konsekwencji ww. w pkt 69 wyroku Schindler Holding i in./Komisja (EU:C:2013:522) w odniesieniu do pierwszego zarzutu przedstawionego na poparcie skargi. Zastosowali się oni do tego wezwania w dniu 30 stycznia 2014 r.

122 Skarżący wskazali w tym zakresie, że bez względu na ww. w pkt 69 wyrok Schindler Holding i in./Komisja (EU:C:2013:522) podtrzymują oni zarzut pierwszy (zob. pkt 111 powyżej).

123 W świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 114 i nast. powyżej należy oddalić całość zarzutów dotyczących niezgodności procedury prowadzonej przez Komisję w dziedzinie karteli, jak została ona przewidziana w rozporządzeniu nr 1/2003, z art. 6 EKPC i art. 47 karty praw podstawowych oraz rzekomego braku wykonywania przez Sąd nieograniczonego prawa orzekania w tej dziedzinie.

124 Orzecznictwo przypomniane w pkt 115 powyżej prowadzi również do oddalenia zarzutów dotyczących braku kontroli przez Sąd z urzędu całości spornych decyzji.

125 Należy również oddalić argumentację skarżących, wedle której zasadniczo brak skutków erga omnes wyroków stwierdzających nieważność decyzji indywidualnych w dziedzinie konkurencji nakładających grzywnę na ich adresatów jest niezgodne z wymogiem pełnej kontroli przez Sąd i sprawia, że cała procedura stosowana przez Komisję i Sąd jest niezgodna z wymogami art. 6 ust. 1 EKPC.

126 Należy, po pierwsze, przypomnieć, że stwierdzenie nieważności decyzji indywidualnej ma skutek erga omnes i obowiązuje wszystkich, lecz zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 116 powyżej nie wszyscy z niego korzystają – w odróżnieniu od stwierdzenia nieważności aktu o zakresie ogólnym – z zastrzeżeniem niektórych szczególnych okoliczności (ww. w pkt 117 wyrok Komisja/Tomkins, EU:C:2013:29, pkt 43, 49). Wyrok stwierdzający nieważność decyzji stanowiącej część pakietu indywidualnych decyzji w ramach prowadzonego przez Komisję postępowania w dziedzinie karteli może w konsekwencji, w niektórych okolicznościach prowadzić do powstania skutków dla innych podmiotów niż skarżący w postępowaniu, w którym zapadł ów wyrok stwierdzający nieważność.

127 Po drugie, należy stwierdzić, że w ww. w pkt 69 wyroku w sprawie Schindler Holding i in./Komisja (EU:C:2013:522) Trybunał stwierdził zgodność całej procedury prowadzonej przez Komisję i Sąd w dziedzinie karteli z art. 6 EKPC i art. 47 Karty praw podstawowych. Wniosek ów nie może w konsekwencji zostać podważony poprzez argumenty skarżących, wedle których Sąd nie wykonuje pełnej kontroli decyzji Komisji w braku skutków erga omnes jego wyroków stwierdzających nieważność, ponieważ Trybunał orzekając w ww. w pkt 69 wyroku Schindler Holding i in./Komisja (EU:C:2013:522) w sposób konieczny wziął pod uwagę swe utrwalone orzecznictwo wskazane w pkt 116–118 powyżej.

128 Wreszcie, po trzecie, należy wskazać, o ile to konieczne, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądy Unii nie są powołane do zastępowania organów Unii stanowiących prawo i zmieniania systemu środków zaskarżenia i procedur ustanowionych traktatem [zob. wyrok z dnia 21 kwietnia 2005 r., Holcim (Deutschland)/Komisja, T-28/03, Zb.Orz., EU:T:2005:139, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo].

129 W konsekwencji należy oddalić zarzut dotyczący braku skutków erga omnes wyroków stwierdzających nieważność.

130 Co się tyczy argumentacji przedstawionej przez skarżących w odpowiedzi na pytania sformułowane przez Sąd na piśmie oraz na pytania, które zostały im zadane w tym kontekście na rozprawie, należy stwierdzić, że argumentacja ta jest w każdym razie bezzasadna.

131 Należy stwierdzić, że rozporządzenie nr 1/2003 nie przewiduje, jakoby decyzja kończąca procedurę administracyjną była orzeczeniem Sądu. Owa argumentacja de lege ferenda – co ponadto skarżący przyznali na rozprawie – nie znajduje podstawy w przepisach mających zastosowanie w niniejszej sprawie i nie może w konsekwencji uzasadnić skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na decyzję Komisji.

132 Należy jednocześnie przypomnieć, że prawdą jest, iż art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003 przewiduje, że termin przedawnienia upływa najpóźniej w dniu, w którym upływa okres odpowiadający podwójnemu terminowi przedawnienia, a Komisja nie nałożyła grzywny lub okresowej kary pieniężnej. Ponadto art. 25 ust. 5 wskazuje, że maksymalny okres dziesięcioletni zostaje przedłużony o czas, w którym przedawnienie zostało zawieszone zgodnie z ust. 6. Artykuł 25 ust. 6 owego rozporządzenia przewiduje, że bieg przedawnienia dla nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych ulega zawieszeniu do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozstrzygnięcia w sprawie, która dotyczy decyzji Komisji.

133 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że Komisja przyjęła decyzję nakładającą grzywnę na skarżących przed upływem dziesięcioletniego terminu przewidzianego w art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003.

134 W związku z powyższym w zakresie, w jakim skarżące podnoszą, że nastąpiło w ich przypadku przedawnienie, należy stwierdzić, że wnieśli oni skargę w dniu 15 września 2010 r. i że przedawnienie zostało zatem zawieszone w tej dacie, zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003.

135 W rezultacie zarzut pierwszy należy oddalić w całości.

[…]

Ocena Sądu

Przypomnienie obowiązujących zasad

152 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jedynie przedsiębiorstwu, które współpracowało z Komisją na podstawie komunikatu w sprawie współpracy, może zostać przyznana, zgodnie z tym komunikatem, obniżka grzywny, która zostałaby nałożona w braku owej współpracy. Obniżką tą nie może zostać objęta spółka, która przez część czasu trwania danego naruszenia była częścią podmiotu gospodarczego, jaki stanowi przedsiębiorstwo, ale nie była już jego częścią w chwili, gdy współpracował on z Komisją. Interpretacja przeciwna generalnie prowadziłaby bowiem do wniosku, że w wypadku sukcesji przedsiębiorstw spółka, która początkowo uczestniczyła w naruszeniu jako spółka dominująca względem spółki zależnej bezpośrednio zaangażowanej w owo naruszenie i która zbyła tę spółkę zależną na rzecz innego przedsiębiorstwa, skorzystałaby w stosownym wypadku z obniżki grzywny przyznanej temu drugiemu przedsiębiorstwu z tytułu jego współpracy z Komisją, mimo iż rzeczona spółka ani sama nie przyczyniła się do wykrycia tego naruszenia, ani nie wywierała decydującego wpływu na swą dawną spółkę zależną w okresie tej współpracy. Wobec tego w świetle celu, któremu służy komunikat w sprawie współpracy, polegającego na wspieraniu wykrywania zachowań sprzecznych z prawem Unii dotyczącym konkurencji, i w trosce o zapewnienie skutecznego stosowania tego prawa nic nie usprawiedliwia rozszerzania obniżki grzywny przyznanej

przedsiębiorstwu ze względu na jego współpracę z Komisją na inne przedsiębiorstwo, które samo nie przyczyniło się do wykrycia danego naruszenia, mimo iż w przeszłości kontrolowało sektor działalności, którego naruszenie to dotyczyło (zob. podobnie wyroki: z dnia 30 kwietnia 2014 r., FLSmidth/Komisja, C-238/12 P, Zb.Orz., EU:C:2014:284, pkt 83–85; z dnia 19 czerwca 2014 r., FLS Plast/Komisja, C-243/12 P, Zb.Orz., EU:C:2014:2006, pkt 85, 87; ww. w pkt 148 wyrok Hoechst/Komisja, EU:T:2009:366, pkt 76).

153 Z owego orzecznictwa wynika, że kryterium, które należy uwzględnić celem dokonania oceny, czy przedsiębiorstwu należy przyznać złagodzenie sankcji, stanowi jego rzeczywista współpraca w wykryciu lub wykazaniu naruszenia.

154 Z powyższego wynika również, że złagodzenie sankcji jest przyznane przedsiębiorstwu, a więc podmiotowi gospodarczemu istniejącemu w chwili przedstawienia Komisji wniosku o złagodzenie sankcji.

155 Zasada rzeczywistej współpracy przedsiębiorstwa została wskazana w pkt 7 komunikatu w sprawie współpracy oraz w pkt 11 lit. a) owego komunikatu dotyczącego zwolnienia z grzywny, wedle którego przedsiębiorstwo powinno współpracować z Komisją całkowicie, stale i niezwłocznie w ciągu całego postępowania administracyjnego i w pkt 23 lit. b) akapit drugi owego komunikatu dotyczącego obniżenia kwoty grzywny, wedle którego Komisja może uwzględnić zakres i czas trwania współpracy przedsiębiorstwa od daty podjęcia współpracy.

156 W konsekwencji żadne obniżenie kwoty grzywny nie może zostać udzielone przedsiębiorstwu w braku rzeczywistej współpracy z jego strony przy wykazaniu naruszenia.

157 Na tej podstawie w wyrokach wskazanych w pkt 152 powyżej Trybunał stwierdził, że spółka, która przez część czasu trwania danego naruszenia była częścią podmiotu gospodarczego, jaki stanowi przedsiębiorstwo, ale nie była już jego częścią w chwili, gdy współpracował on z Komisją, nie może zostać objęta złagodzeniem sankcji przyznawanym podmiotowi gospodarczemu rzeczywiście współpracującemu z Komisją.

158 Również na tej podstawie Trybunał stwierdził, że nic nie uzasadnia rozszerzania obniżki grzywny przyznanej przedsiębiorstwu ze względu na jego współpracę z Komisją na inne przedsiębiorstwo, które samo nie przyczyniło się do wykrycia danego naruszenia, mimo iż w przeszłości kontrolowało sektor działalności, którego naruszenie to dotyczyło.

159 Należy stwierdzić, że wyłączenie złagodzenia sankcji ze względu na brak przyczynienia się do wykrycia naruszenia i rzeczywistej współpracy ma w tym kontekście zastosowanie zarówno w przypadku dawnej spółki zależnej w związku z wnioskiem o złagodzenie sankcji złożonym przez jej dawną spółkę dominującą, jak również w przypadku dawnej spółki dominującej w związku z wnioskiem o złagodzenie sankcji złożonym przez jej dawną spółkę zależną.

Ocena w niniejszej sprawie

160 W niniejszej sprawie należy na wstępie przypomnieć, że wniosek o złagodzenie sankcji, na który powołują się skarżące, został wniesiony w dniu 28 czerwca 2007 r. przez Arcelor España i jej spółki zależne, Mittal Steel Company i jej spółki zależne włącznie z Arcelor oraz Tréfileurope i jej spółki zależne, z wyraźnym żądaniem, aby wszelkie zwolnienia lub obniżenia grzywny udzielone na rzecz Arcelor España były rozszerzone również na spółki Emesa i Galycas, ponieważ Arcelor España zapewniała ich obronę prawną na podstawie umowy sprzedaży pomiędzy Arcelor España i Companhia Previdente.

161 Należy jednak stwierdzić, że pomimo wyraźnych odniesień do spółek Emesa i Galycas we wniosku o złagodzenie sankcji z dnia 28 czerwca 2007 r. formalnie nie wchodziły one w skład przedsiębiorstwa tworzonego przez wnioskodawców o złagodzenie sankcji, czego zresztą skarżące nie podnoszą.

162 Z orzecznictwa wskazanego w pkt 152 powyżej wynika, że spółka może powoływać się na wniosek o złagodzenie sankcji, gdy formalnie nie była jego autorem, jedynie wówczas, gdy w chwili wniesienia owego wniosku wchodziła ona w zakres tego samego przedsiębiorstwa, co wnioskodawca.

163 Należy w tym względzie stwierdzić, że Emesa i Galycas zostały nabyte przez Companhia Previdente w roku 2004, w związku z czym nie stanowiły już części Arcelor España w chwili, w której złożyła ona wniosek o złagodzenie sankcji w 2007 r. Komisja słusznie wskazała zatem w zaskarżonej decyzji, że nie wchodziły one już w skład przedsiębiorstwa, które złożyło wniosek o złagodzenie sankcji.

164 Należy zauważyć, że obniżenie grzywny o 5% udzielone spółkom Emesa i Galycas w związku z informacjami, które same przekazały Komisji w 2002 r., zostało rozszerzone na Arcelor España ze względu na fakt, że w chwili, w której skarżące przekazały te informacje, stanowiły one wraz z Arcelor España to samo przedsiębiorstwo.

165 Następnie należy zbadać, czy w świetle szczególnych okoliczności danego przypadku i pomimo uprzedniego rozwoju sytuacji Komisja powinna była przyznać skarżącym korzyść związaną z wnioskiem o złagodzenie sankcji wniesionym przez Arcelor España.

166 Należy w tym względzie stwierdzić, po pierwsze, że aktywna współpraca skarżących z Komisją w postępowaniu prowadzącym do przyjęcia zaskarżonej decyzji ogranicza się do informacji, które przekazały one Komisji w ramach ich własnego wniosku o złagodzenie sankcji wniesionego w dniu 25 października 2002 r., w przypadku którego Komisja przyznała obniżenie kwoty grzywny o 5%.

167 Prawdą jest, iż skarżące wskazały, że notatki Emesy przekazane przez Arcelor España w ramach wniosku o złagodzenie sankcji z dnia 28 czerwca 2007 r. pochodziły od nich, zostały sporządzone w owym czasie przez dawnego pracownika spółki Emesa i że miały one znaczny wpływ na czas trwania i wagę naruszenia.

168 Należy jednakże wskazać, że pochodzenie owych notatek i ich niekwestionowana wartość dodana nie stanowią dowodu aktywnej współpracy skarżących z Komisją. Z akt sprawy wynika przeciwnie – i skarżące tego nie kwestionują – że notatki spółki Emesa przekazane Komisji przez Arcelor España były w posiadaniu tej drugiej spółki, a nie w posiadaniu skarżących, i że jest bezsporne, iż nie wiedziały one o wniosku o złagodzenie sankcji złożonym przez Arcelor España, który zgodnie z mającymi zastosowanie regułami był utrzymywany przez Arcelor España w poufności.

169 Po drugie, zachowanie Komisji, która wbrew jej twierdzeniom nie poinformowała spółki Arcelor España w odpowiednim czasie i w sposób szczegółowy o tym, że jej wniosek o złagodzenie sankcji nie mógł zostać rozszerzony celem objęcia nim spółek Emesa i Galycas nie może jednak prowadzić do powstania prawa skarżących do uzyskania korzyści w związku z wnioskiem o złagodzenie sankcji spółki Arcelor España.

170 Prawdą jest, że z punktu widzenia zasady dobrej administracji spółka ArcelorMittal España może zarzucić Komisji, że instytucja ta odpowiedziała na wniosek o złagodzenie sankcji spółki Arcelor España z dnia 28 czerwca 2007 r. dopiero w dniu 19 września 2008 r. i że nie odrzuciła w sposób wyraźny wniosku o rozszerzenie korzyści związanych z owym wnioskiem na spółki Emesa i Galycas. Nie ma to jednak wpływu na możliwość uzyskania przez skarżące korzyści związanych z wnioskiem o złagodzenie sankcji w braku ich czynnej współpracy w tym zakresie.

171 Z wszystkich względów, o których mowa wyżej, należy stwierdzić, że Komisja nie naruszyła zasady dobrej administracji i art. 41 karty praw podstawowych, zasady równości traktowania, ani zasady słuszności, nie rozszerzając na spółki Emesa i Galycas, które nie miały do tego prawa, korzyści związanej z wnioskiem o złagodzenie sankcji wniesionym przez Arcelor España, nie udzielając im w związku z tym obniżenia kwoty grzywny w sposób analogiczny, jak w przypadku obniżenia udzielonego spółce ArcelorMittal España.

172 Dlatego też należy oddalić zarzut drugi w całości.

[…]

W przedmiocie kosztów

188 Zgodnie z art. 134 § 1 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

189 Ponieważ skarżące przegrały sprawę, a Komisja i Rada wniosły o ich obciążenie kosztami postępowania, należy obciążyć je ich własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez Komisję i Radę.

190 Ponadto, zgodnie z art. 139 lit. a) regulaminu postępowania przed Sądem, jeżeli Sąd poniósł koszty, których można było uniknąć, zwłaszcza jeżeli skarga stanowi oczywiste nadużycie, może zarządzić zwrot tych kosztów od strony, która je spowodowała.

191 Należy przypomnieć, że w niniejszej sprawie Sąd na mocy postanowienia z dnia 16 maja 2014 r. nakazał Komisji przedstawienie poufnej wersji dokumentów stanowiących przedmiot środków organizacji postępowania z dnia 17 grudnia 2013 r., które nie zostały mu jeszcze przez nią przedstawione.

192 W dniu 23 maja 2014 r. Komisja przedstawiła Sądowi jawną wersję owych dokumentów.

193 Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2014 r. Sąd wezwał Komisję do przedstawienia poufnej wersji owych dokumentów.

194 Komisja zastosowała się do tego wezwania w dniu 16 czerwca 2014 r.

195 W związku z poniesieniem przez Sąd znacznych kosztów, których można było uniknąć, należy zasądzić od Komisji zwrot Sądowi części owych kosztów w wysokości 1 500 EUR.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Emesa-Trefilería SA i Industrias Galycas SA pokrywają własne koszty oraz koszty Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej.

3) Na podstawie art. 139 lit. a) regulaminu postępowania przed Sądem zasądza się od Komisji na rzecz Sądu kwotę 1 500 EUR tytułem zwrotu części kosztów poniesionych przez Sąd.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 lipca 2015 r.

Podpisy